

Publicerad 2008-02-14 21:31 av Maria Zena Viklund

Sedan blev det september

Mitt huvud var likt en bikupa.
Jag är inte mina tankar
utan något som tänker.
När tog du grepp om idévärlden?
Jag är inte religiös men i din närvaro
faller jag ner på knä och tillbeder längtan.
Förstorrar rymden och omintetgör marken.
När förstod du att sista pusslet var lagt?
Mognaden gror inte med åldern, den växer
inte heller på träd. Det är en väl förvaltd gåva
för den som lärt av sina fel.
När mitt hjärta brister, brister jag ut i längtan,
liksom svalan som flyger högt, faller också jag ut
mina vingar redo för min första färd.
Du vandrade in på okända stigar, en
pilgrimsvandrare med ikoner i fickan
och skärsår under fötterna.
Du lämnade dörren på glänt
som ett slags signerat sigill.
En fjärilsflykt vars enda mål var tryggheten.
Jag skulle vilja döpa dig till blåvinge.
Dina vingars slag desperat i natten men förde dig
aldrig längre än din tvekan.
Var jag bara en återvunnen saknad?
Dina tankars flykt som du planterade
mellan dröm och verklighet.
För att förlora dig i landet Ingenstans.
Är jag målet eller vägen på din färd eller
endast en plausibel hypotes?
Finns det en gåta att lösa,
så är du den gåta som får ta mig en evighet.
Det sägs att alla goda ting är tre, men i vårt fall
är det av ondo, men vad kan man säga om någon
som vill göra gott men gör fel?
Men vem är jag att döma?
Jag ser blott din konkreta handling inte motivet bakom.
Jag tycker min måttstock är den rätta.
Men det handlar ju enkom om fördomsfullhet.
Känslan då? Den borde väga mer, för den går ju inte att mäta.

Där finns inget rättfärdighet.
Men doften av krokna tulpaner hänger ändå kvar.
Vi inbillar oss att rikedomar och framgång gör
oss mer lyckliga, kanske är det likadant med mig.
Är min känsla bara en inbillning placerad där av dig?
Inte kan du vara tillflyktsorten som helgar medlen.
Du är blott springaren som sökte skatten efter din egen frånvaro.
Jag var närvaron och du blickade in i dig själv. Vem såg jag då i dig?
Längtan efter mig själv? Varför slöts då aldrig cirkeln?
vad måste till för att bli utvald?
Kanske måste känslan slå rot för att skördas?
För inte kan väl vårt möte vara frukten av ett elementärt misstag?
Där Guds finger endast pekade ut två utsvultna själar
för att så ett hopp som aldrig skulle gro.
Nej jag väljer hellre att tro på det mest sannolika
~~att hösten aldrig kan skörda om inte våren slagit ut i blom.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Zena Viklund med Poeter.se id #16479 innehar upphovsrätten